

semodsætninger. Eksempler på en sådan lovgivning findes f.eks. om Patientklagenævnet, Naturklagenævnet, Miljøklagenævnet, Teleklagenævnet, Klagenævnet for udbud og politiklagenævne.

Behovet for en ankenævnssordning forstærkes yderligere ved, at den nye lovgivning om behandling af personoplysninger vil tillægge tilsynsorganet væsentligt flere afgørelsesbeføjelser, end den nuværende lov gør.

Disse medlemmer foreslår derfor, at der indføres en ankenævnssordning, hvorefter afgørelser fra Datatilsynet kan påklages til et uafhængigt ankenævn, der repræsenterer såvel den juridiske sagkundskab som sagkundskab inden for informationsteknologi, offentlig forvaltning og erhvervsforhold. En sådan ankenævnssordning er allerede foreslået af det norske personregisterlovudvalg i *betænkningen* »et bedre personvern«, NOU 1997:19, s. 116 ff. (de almindelige bemærkninger) og s. 169 f. (med forslaget i lovudkastets § 37).

Dette mindretal er i øvrigt enig med flertallet i, at den gældende ordning i hovedsagen har fungeret tilfredsstillende, men mener i modsætning til flertallet ikke, at denne antagelse i sig selv godtgøres ved, at Registertilsynets udtalelser og afgørelser som hovedregel er blevet respekteret. Ligeledes deler mindretallet ikke flertallets opfattelse af, at man gennem en ankenævnssordning vil svække tilsynsmyndighedens position, idet den retskildeskabelse, der vil finde sted gennem ankenævnets praksis, tværtimod vil kunne give tilsynets udtalelser en endnu højere autoritet.

Hvis en ankenævnssordning indføres, vil det efter mindretallets opfattelse ikke længere være påkrævet at opretholde et registerråd, og dette foreslås derfor nedlagt, således at Datatilsynets ledelse samles hos direktøren.

Et *andet mindretal* (3 medlemmer) finder ikke grundlag for at tage stilling til spørgsmålet om, hvorledes tilsynet bør organiseres.

Tilsynets opgaver, beføjelser og pligter

Indledende bemærkninger

Hvad angår Datatilsynets opgaver er der i udvalget enighed om, at rådet - i det omfang den nuværende tilsynssordning opretholdes, jf. ovenfor - bør være kompetent til at fastsætte sin egen forretningsorden og de nærmere regler om arbejdets fordeling mellem råd og sekretariat. Efter lov om offentlige myndigheders registre § 25 er det - som tidligere anført - justitsministeren, som har denne kompetence.

Herudover foreslår udvalget, at den nuværende adgang til at indbringe en sag for en minister, såfremt der ikke kan opnås enighed mellem den dataansvarli-

ge myndighed og Registertilsynet i forbindelse med oprettelsen af et register eller eventuelt senere, oprettholdes. Samtidig peges der på, at proceduren fremover også bør kunne anvendes i en hvilken som helst situation, hvor der er uenighed om udførelsen af en behandling, uanset om behandlingen skal forelægges Datatilsynet eller ej. Er der tale om uenighed vedrørende behandlinger, som foretages for kommunale myndigheder, bør indbringelse - som nævnt ovenfor under pkt. 4.2.7.2. - fremover skulle ske for indenrigsministeren i stedet for forskningsministeren.

Endelig peges der fra udvalgets side på, at Datatilsynets afgørelser - ligesom Registertilsynets afgørelser i dag - til enhver tid vil kunne indbringes for domstolene, jf. grundlovens § 63, hvorefter domstolene er berettigede til at påkende ethvert spørgsmål om øvrighedsmyndighedens grænser. Herudover vil tilsynets virksomhed være undergivet Folketingets Ombudsmands kompetence.

Hvad særligt angår bestemmelsen i direktivets artikel 28, stk. 3, 3. pind, hvorefter tilsynsmyndigheden skal kunne indbringe overtrædelser af de nationale bestemmelser, som vedtages til gennemførelse af direktivet, for retsinstanserne eller gøre retsinstanserne opmærksom på disse overtrædelser, bemærker udvalget, at Registertilsynet i dag medvirker til at indbringe overtrædelser af registerlovgivningen for domstolene ved at indgive politianmeldelse mod den, der efter Registertilsynets opfattelse har overtrådt lovgivningen. Udvalget finder ikke, at den nuværende ordning kan antages at være i strid med direktivet, da resultatet under alle omstændigheder er, at tilsynsmyndigheden foranlediger, at bestemte forhold bliver indbragt for domstolene. Udvalget foreslår på denne baggrund ikke, at der indsættes særlige bestemmelser herom.

For så vidt angår Datatilsynets opgaver, anfører udvalget, at direktivets bestemmelser om tilsynsmyndighed hverken foreskriver eller udelukker, at der i den nationale lovgivning fastsættes forskellige regler vedrørende tilsynets opgaver i forhold til henholdsvis den offentlige forvaltning og den private sektor. Tilsynet må blot antages at skulle udstyres med de beføjelser, som i fornøden grad sætter tilsynet i stand til at påse overholdelsen af de bestemmelser, som vedtages til gennemførelse af direktivet. Dog skal tilsynet mindst kunne iværksætte undersøgelser, gribe effektivt ind samt indbringe overtrædelser for de nationale retsinstanser.

Udvalgets forslag til den nærmere udmøntning af disse opgaver i forhold til offentlige og private dataansvarlige er beskrevet i *betænkningen*, side 357-374.